

APHOR. III.

Suppositio in genere est Usurpatio Signi pro re signatâ.

Ἐκ θεοῦ.

§. 1. Potest enim Suppositio duplici modò considerari (α) *generaliter*, (β) *specialiter*. *Generaliter* si spectatur, abstrahit à voce & Re, easq; considerat ut *Signum & Signatum*.

§. 2. Non enim alia hic ratio dari potest, cur vox ponatur *pro re*, quàm quia vox est signum rei. Unde discimus, non solum voces *scriptas* supponi, sed & *cogitatas & dictas*. Omnes enim hæ sunt signa, quibus res aliqua denotatur, quantumvis alio atq; alio modo.

§. 3. Imò discimus & illud, Suppositionem Logicam posse habere locum in Non-vocibus. Ita Chineses & Aegyptii, qui vocum loco signis Hieroglyphicis utuntur, eadem signa supponunt in Enunciationibus Logicis pro rebus significatis, prout ratio & experientia docet.

§. 4. Ita apud Romanos Signa tam corporis, quàm animi, (de quibus vide Plin. Nat. H. lib. 35. c. 11. & Masen. in Spec. Imagin. c. 11. p. 68. seqq.) loco rerum significatarum supponebantur, quæ si conciperentur, in conceptu faciebant Enunciationem Mentalem.

§. 5. Sed de Generali illâ acceptione hic amplius non erimus solliciti, transitori potius ad Suppositionem *Specialiter* spectatam. De eâ verò agit nunc.

APHOR. IV.

Suppositio in specie, ut hic consideratur, est usurpatio vocis in Enunciatione posita pro re significatâ.

Ἐκ θεοῦ.

§. 1. Dicitur hic in Definitione (1) *Vocis*, ut statim innuatur discrimen inter Suppositionem *Generaliter* & *Specialiter* consideratam. Illa enim qualibet signa admittit: Hac verò solas voces tantquam signa Grammatica.

§. 2. Dicitur (2) *Vocis in Enunciatione posita*: Nam Suppositionem non competere vocibus extra enunciationem positis, vel exinde constat, quia, quomodo vox aliqua, v. g. Subiectum supponatur, cognoscendum est ex prædicato; & contra, quomodo supponatur Prædicatum, ex subiecto cognoscendum est. Talia enim sunt
Subje-